

WINNEN VAN DE WERELD

Mark Boode

Win^onen
van
de Wereld

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Tekst: © Mark Boode, 2023

Omslag en boekverzorging: Leon ter Molen

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2023

ISBN 978 90 477 1517 7

NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor meer informatie op

WWW.LEMNISCAAT.NL

Leesfragment

Het is vreemd om opeens midden op straat te zitten. Voorbijgangers blijven staan. Rebels in oranje hesjes houden auto's tegen en leiden fietsers en voetgangers om ons heen.

Lynne zit rechts van me, Silke links. We ontspannen, maar één kreet van Kamil en we haken allemaal onze armen en benen in elkaar tot een kluwen activisten. Het kost anderhalf uur om ons dan uit elkaar te halen en af te voeren, heeft Lynne uitgerekend. We hebben het geoefend, vanmorgen na de briefing. Eerst de armen in elkaar strengelen, dan samen achteroverleunen, benen optrekken als een kikker, benen in elkaar haken, spieren aanspannen. Kamil en Balder speelden de politie. Samen moesten ze Silke lostrekken, wat dus bijna niet lukte. En die tijd, keer zestig Rebels, gedeeld door wat agenten, is anderhalf uur volgens Lynne. Vrijwillig gaan wij niet weg. No way.

Ik hoor zingen en draai me om naar de Markt. Tientallen groepjes, jongeren en volwassenen, allemaal in het groen, lopen hand in hand over het plein. Balder leidt ze naar de stapels met bordjes en kisten met hamers. Overal timmeren groepjes de groene paaltjes de grond in.

‘Hoe komen zij allemaal hier?’ Tot vorige week had ik nooit van de Rebels gehoord.

‘Insta, Twitter, Tiktok.’ Lynne glimlacht. ‘Sinds we als bos op het journaal zijn geweest, hebben we tien keer zoveel vol-

gers. En buurtbewoners hebben ook een heleboel mensen opgetrommeld.' Lynne wijst. Tussen twee lantaarnpalen wordt een spandoek opgehangen.

SORRY MENSEN, WE MOETEN WAT BOMEN PARKEREN

Aan de gevels worden meer leuzen uitgerold.

**LAAT DIE AUTO'S
MAAR UITSTERVEN**

**GROUND CONTROL:
PLANTEN ZOEKEN AARDE**

Ik kan wel janken, zo mooi is het.

*

Dan wordt het stil. Alsof een harde wind de adem uit je longen zuigt en de stad leeg blaast. Maar er staat geen wind en de straten zijn propvol. Een donkerblauwpolitiebusje rijdt de straat in. En nog een. En nog een. De achterdeuren zwiepen open. Omstanders kijken schichtig om zich heen. Iedereen zoekt een uitweg, maar niemand rent ervandoor. Agenten met dikke zwarte pakken, zwarte petjes en zwarte wapenstokken springen naar buiten, gaan uitdrukingsloos in een rij staan en wachten tot ze weer aangezet worden.

Mister Police pakt een megafoon aan en houdt hem voor zijn mond.

'Goedemorgen!'

'Goedemorgen!' roepen we terug.

'De burgemeester heeft een noodbevel afgegeven. Jullie moeten de straat per direct vrijmaken en verlaten in de richting van de Oude Gracht. Als jullie blijven zitten, gaan wij over tot ontruiming.'

We joelen.

Lynne stompt in mijn zij. 'Doe je telefoon weg!'

'Ik móét Evi appen.'

'Uitzetten en opbergen.'

'Maar...'

'Nu,' commandeert Lynne. Ik zet mijn telefoon uit en stop hem in mijn buidel tasje, bij mijn ID en een geplette muel-slireep. Het nummer van onze advocaat staat op mijn arm. Lynne houdt me in de gaten. 'Rits goed dicht,' zegt ze. 'En je rugzak op je rug.'

Ik doe het.

We blijven zitten. Als we nu opgeven, rijden er volgend jaar nog meer auto's door de stad.

De rij zwarte uniformen voor de busjes rekt zich uit. Twee agenten praten met een vrouw. Ze heeft grijs haar, staat op de stoep met een bordje **OMA'S FOR CLIMATE** en weigert plaats te maken voor afzetlint. De agenten trekken haar weg, maar ze is minstens zeventig en kan de sprongen van de zware politieschoenen niet bijhouden. Ze struikelt. Haar benen slepen over de grond en ze verliest een schoen. Rood-witte linten kruipen van lantaarnpaal naar lantaarnpaal. De zwarte pakken vormen een gesloten kring rondom ons, om en om met de rug naar ons en naar het publiek.

We zijn omsingeld. M'n hart volgt schietles. M'n oren suizen. Ik hoor niets meer. Alsof iemand met de afstandsbediening het geluid heeft uitgezet. Alsof ik door een gepantserd raam naar de wereld kijk.

'Yanna!' hoor ik ergens. 'Yanna!'

Een hand knijpt in mijn wang.

'Lynne?' zeg ik zacht. Het is Lynne. Ik ben er weer bij en de wereld rondom lijkt tig keer zo scherp als ervoor.

'Blokade!' roept Kamil.

'Blokade!' echoot het over straat. Lynne haakt een arm in die van mij, net als Silke aan de andere kant.

'We gaan ervoor!' roept Silke.

M'n hart neemt een aanloop. Mijn armen worden schakels in een levende ketting. Ik word uit elkaar getrokken. Ik trek terug. Ik ga liggen, met mijn hoofd tegen degene achter me. Daarna haken we onze benen in elkaar. Ik kan geen kant meer op. Precies zoals we hebben geoefend. Dan kijk ik naar de lucht. De lucht is blauw, net als in de zomer, als ik met Evi en de meiden naar de plassen ga om te zwemmen en we op onze handdoeken liggen te drogen.

We zingen.

*We're on a planet
That has a problem
We've got to solve it, get involved
And do it now, now, now
We need to build a better future
And we need to start right now*

Er gebeurt niets.

We liggen. We zingen.

De agenten staan stil in een kring om ons heen. Maar buiten de kring staan nog eens tientallen actievoerders en buurtbewoners gekleed in het groen. Ook zij zingen en roepen slogans. Er zijn fotografen en cameramensen en reporters. Dunya en twee buurtbewoners geven interviews tussen de bordjes met plantennamen op het kale bouwterrein. Dan opeens... gejoel.

Voor ons proberen agenten de voorste rij Rebels los te peuteren. Het lukt ze niet. Als ze een been los hebben, hebben ze geen handen meer over voor de volgende drie ledematen. Soms wrikken ze met hun wapenstokken. Het maakt ons alleen maar sterker. Als dit is wat er gebeurt als je vreedzaam

de wereld wilt redden, dan MOET er iets veranderen. We schreeuwen. Hard. Harder. Klas 2B is er niets bij. Maar nu kan het me niet schelen. De klanken beuken niet als projectielen op m'n kop, ze vormen één opzwepend refrein en ik ben er onderdeel van.

*'We are unstoppable, another world is possible!
We are unstoppable, another world is possible!'*

Vier zwartgele jassen buigen over me heen. Handen trekken aan mijn ellebogen. Een pistool bungelt boven mijn neus. Ik span mijn spieren en ik voel dat Lynne en Silke hetzelfde doen. Mijn knie maakt een vreemde draai. Een zwarte stok tikt op mijn arm. Het was hard en het zou pijn moeten doen, maar ik voel geen pijn, niet eens een beetje. Toch verslapt mijn arm. Heel even. Ik ben los. Het geeft niet, ik wist dat het zou gebeuren. Ik word opgetild. Zwarte armen trekken me naar zich toe. Onbekende handen grijpen mijn benen. Ik voel geen straat meer. Ik spreid mijn armen. Ik strek mijn benen. Rebels applaudisseren. Fotografen rennen mee. Ik vlieg.

Dan slaan we een hoek om. Ik ben alleen met de agenten. Sterke vingers in zwarte handschoenen tillen mij omhoog. Mijn benen glijden weg. Ik land. Zware kistjes duwen mijn voeten uit elkaar. Ik sta wijdbeens met platte handen tegen een politiebusje.